

jedná se o nárocích soukromoprávních, nákladech řízení a výkonu rozsudku. V dodatku obsažen jest stručný výklad o soudech lichevních.

Jest snad největší předností této knihy, že autoru podařilo se shrnouti ve spise nevelkého poměrně rozsahu veškerý obor obecného řízení trestního, anižby sestoupil na úroveň pouhých litografií. Při tom není snad téměř žádné důležité otázky, jež zůstala by nerozřešena (viz na př. výklady týkající se postavení obviněného, otázek v řízení porotním, absolutní zmatečnosti a j.). S povděkem dlužno kvitovati, že autor, kromě toho, že jak jest samozřejmo, pojal ve své výklady i nejnovější zákony z oboru trestního práva do konce r. 1920, rozsáhlou měrou poukazuje na příslušných místech na ustanovení nových ústavních zákonů republiky.

Kniha má tudíž velký význam vědecký i didaktický a zajisté její i v budoucnu podrží, zvláště když, jak se zdá, i při reformě trestního práva, právo formální nedozná tak zásadních změn jako hmotné. En.

Zprávy.

Naše rovy. Dne 7. března t. r. zemřel v Praze po delší chorobě městský archivář pražský JUDr. a PhDr. Josef Teige. Byl přípravou dříve právník než historik. Správní historii počal v disertaci ve vídeňském Institutu pro rakouský dějepys, jež pod titulem „O deskách zemských a jich významu pro agrární dějepis“ v torsu vyšla v posledních dnech jeho života v „Agrárním Archivu“. K diplomacie desk zemských vrátil se v obšírné práci nadepsané „Úmluva“. Pilně se zabýváje zvláště historií svého rodného města Prahy, teprve v posledních dvou letech opět vrátil se k právní historií dvěma články v „Právniku“: „O zřízení soudu zemského v Čechách“ (1919) a „Kdy a kým bylo zavedeno právo magdeburské na Moravě“ (1920), ač v tichosti jemu vlastní připravoval větší dílo o civilním procesu, jehož obšírný náčrtek podal v Ottově Slovníku Naučném a v zmíněném článku jeho brzké ukončení ohlásil, ale smrt přervala život jeho v nejpilnější činnosti — Opožděně došla z Petrohradu zpráva, že tam v bidě a nouzi, nedav se zlákatí nabídkami nynější vlády ruské, zemřel slavný ruský právník Anatolij Fedorovič Koně (nar. tamtéž 1844). Zprvu se připravoval k profesuře trestního práva, ale pak vstoupil do státní služby k ministerstvu války. Po zavedení soudní reformy přešel k soudnictví, kdež zvláště působil při kasač. departem. senátu. Zúčastnil se zákonodárných prací při revisi soudních zákonů, takže lze říci, že s jeho jménem jsou pevně spojeny dějiny ruské justice za carů Alexandra II. a III. Vynikl jako řečník a jeho řeči byly též vydány, zůstávajice vzorem budoucím generacím (Za posledníje gody 1895, 2. vyd. 1899, Suděbnyja řeči 3 vyd. 1899). Spojuje v sobě veškery vlastnosti odborníka a umělce neunikl chmurným poměrům nešťastné své vlasti.

Ča.

K reformě občanského práva. Ve své přednášce o reformě občanského práva dne 3. března 1921 v Právnické Jednotě konané, zmínil se p. prof. Krčmář též o tom, že jest správné, aby výsledky prací jednotlivých komisí úkolem tím pověřených byly uveřejňovány, aby se tak práce děla za kontroly i širších kruhů. Nevíme, zda pan přednášející narázel tím na dosavadní způsob uveřejňování, či zda to bylo i přání pro budoucnost. Pokud jest nám známo, uveřejňují se totiž v „Právniku“ výsledky činnosti subkomitétu pro právo obligační, v „Českém Právu“ subkomitétu pro právo dědické. Tento stav ovšem vyhovovati úplně nemůže. Význam toho, aby byl přístupný veškeren materiál, na jehož základě buduje se reforma občanského práva, jest očividný. Obyčejné důvodové zprávy při tak důležitých zákonech postačiti nemohou, protože ty vytykají jen některé důležitější věci a opomíjejí namnoze uvéstí, jakými pohnutkami vedeni, formulovali autoři zákonů, v které ustanovení právě tak, jak jest navrhováno, kterýžto nedostatek zřejmě se jeví namnoze i u důvodových zpráv k zákonům ústavním. U takovýchto roz-

sáhlych zákonů mají práce přípravné větší význam než vlastní zákonodárská činnost parlamentu. Uveřejňování protokolů komise pro reformu občanského práva jest proto věcí velmi důležitou. Zmíněné dva časopisy podnikají proto práci sice velmi záslužnou, postačiti to však nemůže. Publikace měla by obsáhnouti práce všech subkomitétů a snad by věci prospělo, kdyby jí byl dán jaksi oficielní ráz a uveřejňování toho ujaloby se samo ministerstvo spravedlnosti. Kromě významu theoretického měla by takováto úplná a pokud možno současná publikace i jeden velký význam praktický: kdyby totiž jak interesované kruhy právnické, tak i po případě prostřednictvím časopisů širší veřejnost byly pravidelně informovány o tom, jak přípravné práce pokračují a čeho bylo dosaženo, pak bylo by dobře možno, aby vacatio legis byla podstatně zkrácena na veliký prospěch reformy, neboť je jisto, že parlament sám by na díle tom mnoho nezměnil a ani změnit nemohl.

Přehled zákonodárství republiky československé.

Zákonem ze dne 18. března 1920, čís. 185 Sb. z. a n. byla zřízena v Praze jednotná inženýrská komora, sdružující po celé republice sídlicí úředně autorisované civilní techniky (civilní inženýry a civilní geometry) a úředně autorisované horní inženýry. Intitut inženýrské komory zavádí se tím jednak i na Slovensko, jednak spojují se bývalá inženýrská komora v Praze, česká její sekce v Praze, německá sekce její v Teplicích, inženýrská komora v Brně (česká i německá sekce) a inženýrská komora v Opavě v orgán jediný. — Prováděcím nařízením ze dne 22. prosince 1920, čís. 654 upravují se některé otázky v zákoně jen zásadně řešené. Tak zvláště upravuje se úřední řeč komory a užívání jiných jazyků (menšinových) ve stylu se všemi úředními orgány v republice čsl. musí se užívatí řeči československé. Návrhy a dotazy jednotlivých členů mohou býti podány i v jiném jazyku než československém, ale musí býti opatřeny překlady v řeči státní. Pokud podle stavu v minulém roce v členstvu inženýrské komory jest aspoň 20 proc. členů jiného jazyka než československého, musí představenstvo komory i jednotlivé sekce přijímatí podání v tomto jazyku (menšinovém) a vyřizovati nejen v jazyce státním, ale na požádání i v jazyce podání.

Nařízením ze dne 22. prosince 1920, čís. 657 Sb. z. a n. ustanovuje se za znak notářů (na Slovensku veřejných notářov) malý státní znak republiky, kolem něhož budiž uvedeno jméno, vlastnost a sídlo notáře (veřejného notára) ve vlastním jazyku. Obývá-li okres, na nějž působnost notářova se vztahuje (u nás slova sborového soudu I. instance) aspoň pětina státních občanů jiného jazyka než československého, může slovní výplň býti udána také v jazyku menšiný. — Nařízení musí býti provedeno do 30. března 1921.

Nařízením vládním ze dne 22. prosince 1920, čís. 658 Sb. uvolňují se vklady peněžní řádně přihlášené, pokud patří subjektům od dávky majetkové osvobozené, bylo-li právoplatně rozhodnuto, že jsou zde vskutku podmínky osvobození.

Spolkové zprávy.

Presidiaální zpráva. Presidium S. Č. P. Všehrd upozorňuje, že anonymní dopisy sebezávažnějšího obsahu zůstávají bez povšimnutí.

Litografická zpráva. Nově vyšlo: Mifička, Trestní právo, část zvl.; Hora, Rukověť, díl II.; do prodeje bylo přijato: Wenig, Příručka, seš. 4. V nejbližší době se chystá: Herman, O obchodech a Smlouva trhová; Hora, Rukověť, díl III. a Hobza, Mezinárodní právo. — Spolek přijme do prodeje: Svoboda, Rodinné právo.

Redakční sdělení. Příští číslo vyjde 30. dubna 1921.

Majitel a vydavatel S. C. P. Všehrd. Redaktor R. Rauscher.
Tiskem Štokán a spol. v Žižkově, Husova 68.